

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro — Włochy) — Raffaello Visciano przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-69/08) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Ochrona pracowników — Niewypłacalność pracodawcy — Dyrektywa 80/987/EWG — Obowiązek zaspokojenia całokształtu roszczeń wynikających ze stosunku pracy w granicach wcześniej określonego limitu — Charakter prawny roszczeń pracownika wobec instytucji gwarancyjnej — Termin przedawnienia)

(2009/C 220/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Raffaello Visciano

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli Sezione Lavoro — Wykładnia art. 3 i 4 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23) — Gwarancja wynagrodzenia za trzy ostatnie miesiące obowiązywania umowy o pracę w granicach wcześniej określonego pułapu — Odliczenie od wypłaconego świadczenia zaliczek na poczet wynagrodzenia wypłaconych przez pracodawcę — Krajowe przepisy prawne zezwalające na dokonywanie odmiennej kwalifikacji prawnej tego samego świadczenia w zależności od podmiotu zobowiązanego do jego realizacji i dopuszczające do zmiany terminu przedawnienia do sądowego dochodzenia roszczenia

Sentencja

- 1) Artykuły 3 i 4 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na zakwalifikowanie jako „świadczenia z zabezpieczenia społecznego” niezaspokojonych roszczeń pracowników, gdy są one zaspokajane przez instytucję gwarancyjną.
- 2) Dyrektywa 80/987 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wykorzystuje przysługującą pracownikowi pierwotną wiarygodność płatową jako zwykłe odniesienie porównawcze pozwalające na określenie wysokości świadczenia gwarantowanego przez interwencję funduszu gwarancyjnego.
- 3) W kontekście wniosku pracownika najemnego zmierzającego do uzyskania z funduszu gwarancyjnego zaspokojenia roszczeń doty-

czących zapłaty wynagrodzenia dyrektywa 80/987 nie stoi na przeszkodzie stosowaniu rocznego terminu przedawnienia (zasada równoważności). Jednakże do sądu krajowego należy zbadać, czy jego ukształtowanie nie czyni praktycznie niemożliwym lub zbyt utrudnionym wykonywanie uprawnień nadanych przez wspólnotowy porządek prawny (zasada skuteczności).

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — Gilbert Snauwaert, Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA, Coldstar NV, Dirk Vlaeminck, Jeroen den Haerynck, Ann de Winter (C-124/08), Géry Deschaumes (C-125/08) przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawy połączone C-124/08 i C-125/08) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Dług celny — Kwota należności celnych — Powiadomienie dłużnika — Czyn podlegający ściganiu karnemu)

(2009/C 220/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gilbert Snauwaert, Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA, Coldstar NV, Dirk Vlaeminck, Jeroen den Haerynck, Ann de Winter (C-124/08), Géry Deschaumes (C-125/08)

Strona pozwana: państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 221 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1) — Następce wezwanie do uiszczenia należności celnych przywozowych lub wywozowych — Wymóg (lub jego brak) uwzględnienia należności przed poinformowaniem o nich dłużnika — Termin przedawnienia — Oszustwo celne — Odpowiedzialność solidarna

Sentencja

- 1) Artykuł 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie dłużnika przez organy celne, zgodnie z odpowiednią procedurą, o wysokości kwoty podlegających zapłacie należności celnych przywozowych lub wywozowych jest skuteczne jedynie w wypadku uprzedniego zaksięgowania kwoty tych należności przez wskazane organy.